

Chi Tran

"Thiên Thần Bên Mồnh Cửa Tôi"

Câu chuyện của bà Geneviève Peiffert, tín hữu Công Giáo người Pháp.

Vào năm tôi lên 15 tuổi, một hôm thân phụ sai tôi đi lấy củi, dùng đôi đũa lò sưởi. Củi đống xếp thành bó trên gác thóc, cách một đũa khoảng 5 thước. Sau khi leo lên gác, tôi lôi một bó củi ra gần mé đũa y nó rất xuồng đũa. Vào chính lúc giãy tay đũa nó, tôi mới chợt thấy là chiếc vác của tôi bị mắc vào bó củi. Tôi thấy một nhện ra thò nào mình cũng bị bó củi kéo theo té nhào xuồng đũa. Nghe ngay khi ấy, tôi nghe có tiếng báo: "Ngồi im, đừng đừng đừng". Tôi đáp lại: "Thiên Thần Bên Mồnh Cửa Tôi!" và ngồi yên không nhúc nhích. Bó củi rơi xuồng đũa một mình .. còn tôi không hề hấn gì.

Trước sự lạ hiên nhiên như thế, tôi ngồi bất động, lòng dâng lên niềm xúc cảm thật sâu. Tôi chợt thấy thì lại cảm ơn sự trợ giúp của Thánh Thiên Thần Bên Mồnh. Tôi cũng quan sát và thấy chiếc vác của tôi vẫn lành lặn, không bị rách vì bó củi vướng vào.

.. Đến năm tôi lên 18 tuổi, một ngày, Ba tôi gọi tôi cho một người bạn của Ba. Chúng tôi phải làm một cuộc hành trình vào ban đêm. Xe chúng tôi chạy trên con đường quê thóc, ruộng, phiu, nghe thấy tiếng vó ngựa. Trời tối như mực. Cảnh vật tối tăm như mực. Bên lòng tôi bị hãi như linh tính một điều không lành.

Hơn bác tài xế, bạn của Ba tôi, đang có những ý nghĩ mơ ám liên quan đến tôi, người thiêu n đang ngồi cạnh bác. Tôi cảm thấy vô cùng sợ hãi và vội vàng kêu gọi cùng Thánh Thiên Thần Bên Mồnh của tôi. Bên cạnh, xuất hiện một chiếc xe chạy và người lái xe của chúng tôi. Chiếc xe kia mở đèn pha sáng trưng, dũi chiếu một vùng trời đũa. Bác tài xế bạn Ba tôi kêu lên: "Hơn là một tên điên!" Thấy như vậy, ánh sáng đèn pha bắt đầu xuất hiện, xóa tan mọi tăm tối đang đen tối đang ám hại tâm trí bác tài xế. Như thế, chuyến du hành ban đêm của chúng tôi đã kết thúc thật đẹp, không may xảy ra chuyện gì đáng tiếc.. Phần tôi, dĩ nhiên tôi không nghĩ lại cảm ơn sự trợ giúp của Thánh Thiên Thần Bên Mồnh thân yêu.

.. Giờ đây, tôi bị mắc vào tuổi quá bất tu. Tôi đã mừng sinh nhật 84. Cách đây không lâu, tôi đã thoát khỏi hai tai nạn cách lạ lùng. Tai nạn thứ nhất vào một buổi tối, tôi đã mặc áo quần và chuồn vào giấc ngủ. Tôi lo lắng cho mình và té xuồng đũa. Trong cơn náo nhào a thì nhào a thì tôi thấy thì: "Tôi bị té!" Nhà tôi vội vàng đến đỡ tôi dậy, nhưng không được. Tôi bèn trèo lên một chiếc bàn và bám vào đó để đứng lên. Tôi không bị gãy xương, cũng không bị đau.

Sáng hôm sau, tôi kể lại cái té cho con gái tôi nghe. Nghe xong, con tôi kêu lên: "Chính Thiên Thần Bên Mồnh của mẹ đã nâng đỡ mẹ, khi mẹ không hề hấn gì". Tôi liền hình dung cảnh tượng hôm trước. Tôi thấy mình ngã xuồng đũa, giấc ngủ như chiếc đàn phong cầm, như hàng co lại rồi dẫn ra. Tôi hiểu rằng, chính Thiên Thần Bên Mồnh đã lo lắng chăm sóc mọi chuyện cho tôi! Vài ngày sau, tôi lại một lần ngã và ngã người trên chiếc ghế đũa. Thấy như thế thì tôi đó không có gì. Nhưng không hiểu sao hôm ấy, tôi thấy đó lại có một chiếc ghế. Như vậy mà tôi không bị đau đớn vào cái gì!

Tôi xin nhận nhận là không bao giờ tôi lên xuồng đũa của thang mà không quên kêu gọi

**cùng Thánh Tông Lãnh Thiên Thần Raphael và Thánh Thiên Thần Bên Mình để nâng tôi.
Tôi thưa với hai Ngài: "Kính xin mời tôi đứng trước con và mời tôi đứng sau con để nâng
đỡ con không trượt chân xuống ngài!"**

("Le Ciel Parmi Nous", Editions Bénédictines, 1997).
